

MINISTERUL FINANTELOR PUBLICE
AGENTIA NATIONALE DE ADMINISTRARE FISCALA
Directia generala de solutionare
a contestatiilor

Decizia nr. 304 / 2004
privind solutionarea contestatiei depusa de
SC E SA in calitate de reprezentant al U, lichidator al SC A SA

Directia generala de solutionare a contestatiilor din cadrul Agentiei Nationale de Administrare Fiscala a fost sesizata de Directia generala a finantelor publice asupra contestatiei formulata de **SC E SA**.

Obiectul contestatiei il constituie suma reprezentand:

- CAS 30% suplimentar,
- majorari de intarziere si dobanzi aferente CAS
- penalitati de intarziere la CAS,
- contributie suplimentara angajator fond somaj,
- majorari de intarziere si dobanzi aferente contributiei angajator fond somaj,
- penalitati de intarziere aferente contributiei angajator fond somaj

stabilita prin procesul verbal incheiat de organele de control din cadrul Activitatii de control fiscal.

Contestatia a fost depusa in termenul prevazut de art.176 (1) din Ordonanta Guvernului nr.92/2003 privind Codul de procedura fiscala, republicata.

Directia generala de solutionare a contestatiilor din cadrul Agentiei Nationale de Administrare Fiscala constatand ca in speta sunt indeplinite dispozitiile art.174 (1) si art.178 (1) b) din Ordonanta Guvernului nr.92/2003 privind Codul de procedura fiscala, republicata, este legal investita sa solutioneze contestatia formulata de **SC E SA in calitate de reprezentant al U, lichidator al SC A SA**.

I. Prin contestatia formulata societatea invoca in sustinere urmatoarele argumente:

In fapt, SC. A SA este o societate comerciala cu capital integral de stat aflata in lichidare administrativa. Prin Hotararea Adunarii Generale a Actionarilor s-a dispus dizolvarea societatii.

Urmare a contractului incheiat cu Fondul Proprietatii de Stat, U reprezentata prin SC E SA devine lichidatorul societatii aflata in dizolvare.

Lichidarea societatii s-a desfasurat in perioada iulie 1996-decembrie 2003 sub incidenta Legii nr.31/1990, OUG nr.88/1999, Legii nr.99/1999 si Legii nr.137/2000.

Societatea mentioneaza ca una dintre masurile luate in procesul de lichidare administrativa a societatilor cu capital majoritar de stat a fost si protectia personalului disponibilizat prin acordarea de plati compensatorii. Intrucat termenul de disponibilizare a personalului de 60 de zile de la hotararea de dizolvare a fost depasit, societatea gasindu-se in situatia de a nu ii mai fi aplicabile prevederile O.G.nr.9/14.04.1997 privind masurile de protectie pentru persoanele ale caror contracte individuale de munca vor fi desfacute ca urmare a concedierilor colective prin aplicarea programelor de restructurare, privatizare, lichidare, adunarea generala a actionarilor a luat hotararea de a se efectua platile compensatorii prevazute de lege din fondurile proprii ale societatii prin aplicarea prevederilor contractului colectiv de munca, incheiat anterior hotararii de dizolvare si lichidare.

La sedinta AGA din 17.12.1999 s-a stabilit adaptarea contractului de munca in conditii identice cu cele din OG nr.98/1999.

Contestatoarea mentioneaza ca personalul a fost disponibilizat in perioada martie-aprilie 2000 cand au "fost realizate platile compensatorii prevazute in contractul colectiv de munca." La data efectuarii platilor compensatorii societatea a calculat si a virat impozitul pe salariu si contributia la fondul de sanatate a angajatului.

Societatea precizeaza ca nu a beneficiat de alte plati compensatorii finantate din fondul de somaj sau alte fonduri ale statului.

La incheierea ultimelor operatiuni ale lichidarii, dupa cesionarea creantelor catre actionarul majoritar APAPS, dupa predarea finala a arhivelor de personal la Casa de Pensii si dupa realizarea ultimelor plati catre creditorii societatii, la cererea lichidatorului organul de control a procedat in perioada 21.06.2004-12.07.2004 la verificarea modului de calcul, evidentiere si virare a obligatiilor datorate bugetului de stat in vederea eliberarii certificatului fiscal necesar pentru radierea societatii din registrul comertului.

Referitor la constatarea organului de control ca societatea nu a respectat prevederile art.1 alin.(1) din OUG nr.2/1999 si prevederile pct.1 lit.b) din Precizarile nr.947/1992 pentru aplicarea Legii nr.49/1992 in sensul calcularii contributiei de asigurari sociale datorata pe perioada martie- aprilie 2000 pentru platile compensatorii acordate salariatilor disponibilizati conform contractului colectiv de munca din fondurile proprii ale societati si, respectiv ca nu a respectat prevederile art.20 lit.a)

din Legea nr.1/1991, cu modificarile si completarile ulterioare in sensul calcularii contributiei la plata fondului de somaj 5%, societatea sustine urmatoarele:

Organele de control au facut o interpretare "gresita sau incompleta" a prevederilor legale existente si chiar a articolelor citate in procesul verbal de control, astfel:

-platile compensatorii acordate salariatilor in cazul desfacerii contractului de munca nu au caracterul unor venituri salariale asa cum rezulta din art.6 din OG nr.73/27.08.1999 privind impozitul pe venit la care se precizeaza: "Sunt venituri scutite de impozitul pe venit, potrivit prezentei ordonante urmatoarele:...e) sumele reprezentand platile compensatorii, calculate pe baza salariilor nete pe unitate, primite de persoanele ale caror contracte individuale de munca au fost desfacute ca urmare a concedierilor colective, acordate conform legii."

- sub nici o reglementare legala platile compensatorii nu au avut caracterul unor venituri salariale si in consecinta pentru aceste plati nu se datoreaza nici un fel de contributie la asigurarile sociale de stat si la fondul de somaj.

- prevederile legale in vigoare la momentul efectuarii platilor confirma ca pentru aceste salarii compensatorii nu se datoreaza contributia la asigurarile sociale de stat. In acest sens, art.2 din Decretul nr.389/11.10.1972 cu privire la contributia pentru asigurarile sociale de stat precizeaza: "Contributia pentru asigurarile sociale de stat nu se datoreaza sumelor reprezentand: drepturile platite asigurarilor din fondul asigurarilor sociale de stat; drepturile platite conform dispozitiilor legale in cazul desfacerii contractelor de munca."

-societatea sustine ca acest articol nu a suferit modificari nici prin Legea nr.49/1992 si nici prin OUG nr.2/01.02.1999, acte normative in vigoare in momentul efectuarii platilor compensatorii.

- art.1 lit.c) din Precizarile Ministerului Muncii si Protectiei Sociale nr.947/1992 privind aplicarea Legii nr.49/1992 invocat de organele de control nu poate restrange sau extinde textul legii initiale si nu poate reduce drepturile platite in cazul desfacerii contractelor colective de munca doar la cele aferente perioadei preavizului de concediere.

-legiuitorul este singurul care putea aduce modificari textului de lege in sensul modificarii sau restrangerii, dar nu a operat nici un fel de modificare asa cum se vede si din actele normative aprobate ulterior, respectiv art.26 din Legea nr.19/17.03.2000.

- potrivit principiului contributivitatii nu se datoreaza contributii pentru veniturile care nu participa la calculul drepturilor ulterioare (art.2 din Legea nr.19/2000).

Platile compensatorii nu participa la calculul drepturilor ulterioare ale salariatilor care se stabilesc in functie de veniturile din salarii si, intrucat nu dau drepturi nu creeaza nici obligatii. Societatea mentioneaza ca si cea mai recenta reglementare privind plata unor sume pentru persoanele disponibilizate din societati cu capital majoritar de stat, respectiv O.G.nr.8/27.02.2003 prevede clar ca acest tip de plati compensatorii acordate la disponibilizarile colective sunt scutite de plata contributiilor catre bugetul asigurarilor sociale de stat si chiar la fondul de asigurari de sanatate.

- incadrarea legala a acordarii acestor plati compensatorii, platite din sursele proprii ale angajatorului rezulta din legislatia specifica protectiei sociale a personalului care se disponibilizeaza prin concedieri colective, respectiv art.28 si art.43 din OUG 98/24.06.1999, art.I pct.5 din OUG nr.77/16.06.2000, reluat fara modificari in art.I pct.32 din Legea nr.312/2001 si art.40 din HG NR.624/02.08.1999.

- Chiar daca platile compensatorii s-au realizat din fondurile proprii ale societatii ele sunt prevazute si se incadreaza in prevederile legale specifice privind protectia sociala a personalului disponibilizat si beneficiaza de acelasi regim ca si platile realizate din fondurile statului, cu exceptia sursei de finantare a acestora.

-Inregistrarea in contabilitatea societatii a acestor plati in contul de plati salariale in contul 641 este o interpretare sau eventual eroare de incadrare contabila si nu schimba natura juridica a acestor plati compensatorii acordate exclusiv din motive de protectie sociala in cazul unor disponibilizari colective, deci nu se poate invoca o inregistrare contabila gresita sau discutabila ca temei pentru obligativitatea platii.

-Societatea precizeaza totodata ca nu datoreaza nici impozitul pe venit virat de catre SC A SA, sume necontestate intrucat sunt prescrise conform art.91 din OG nr.11/1996.

Prin contestatia formulata societatea contestatoare solicita sa se constate nelegalitatea constatarilor consemnate la cap.III.6 si III.7 din procesul verbal de control incheiat la data de 12.07.2004 de reprezentantii Activitatii de Controlul Fiscal precum si a masurilor consemnate la pct. III.6.1 si III.7.1 din acelasi document si totodata, sa se dispuna anularea acestora.

II. Prin procesul verbal organele de control din cadrul Activitatii de Control Fiscal au efectuat in conformitate cu prevederile Decretului nr.389/1972 modificat si completat de Legea nr.49/1992 si OUG nr.2/1999 verificarea modului de constituire si virare a contributiei de asigurari sociale de stat si, totodata, in conformitate cu prevederile Legii 1/1991 modificata si completata prin Legea nr.86/1992 au efectuat

verificarea modului de constituire si virare a contributiei angajatorului la fondul pentru plata ajutorului de somaj.

Organele de control au constatat ca societatea in perioada martie-aprilie 2000 a disponibilizat un numar de 116 angajati, concedierea angajatilor efectuandu-se cu preaviz, iar desfacerea contractului de munca realizandu-se in baza art.130 lit.b) din Codul Muncii.

Salariatii disponibilizati erau angajati cu carte de munca, in grupa a III-a de munca.

In ceea ce priveste masurile de protectie a personalului disponibilizat organele de control au constatat ca societatii nu ii sunt aplicabile prevederile OUG nr.98/1999 privind protectia sociala a persoanelor ale caror contracte individuale de munca vor fi desfacute ca urmare a concedierilor colective, aprobata cu modificari prin Legea nr.312/2001.

Organele de control au constatat ca societatea a efectuat disponibilizarea angajatilor in doua transe, in lunile martie si aprilie 2000, fiecare persoana disponibilizata primind in luna in care disponibilizarea s-a efectuat drepturile salariale aferente pentru activitatea desfasurata in lunile respective, o suma de bani corespunzatoare perioadei de preaviz de 15 zile precum si sase salarii compensatorii conform prevederilor pct.3 lit.h) din contractul colectiv de munca (anexa III.6.1.2).

In ceea ce priveste modul de determinare a contributiei de asigurari sociale de stat organele de control au constatat ca societatea a calculat corect contributia de asigurari sociale de stat datorata pentru drepturile salariale aferente lunii in curs si in mod incorect asupra **sumelor corespunzatoare perioadei de preaviz**, intrucat potrivit prevederilor pct.1 lit.c) din Precizarile nr.947/1992 pentru aplicarea Legii nr.49/1992 nu se datoreaza contributia de asigurari sociale pentru drepturile platite de angajator salariatului pentru munca prestata in perioada preavizului de concediere. Astfel, organele de control au constatat ca societatea a achitat in plus o suma la bugetul de asigurari sociale de stat.

In ceea ce priveste **salariile compensatorii** acordate angajatilor disponibilizati in lunile martie si aprilie 2000 organele de control au considerat aceste drepturi ca fiind **castiguri brute** realizate in lunile in care s-a efectuat disponibilizarea intrucat nu reprezinta drepturi aferente muncii prestate in perioada preavizului de concediere, asupra carora societatea avea obligatia sa calculeze contributia de asigurari sociale in cota stabilita prin prevederile art.1 alin.1 din OUG nr.2/1999.

Organele de control au constatat ca societatea a aplicat in mod eronat reducerea de 7% a contributiei de asigurari sociale prevazuta la art.1 alin.3 din OUG nr.2/1999 pentru luna ianuarie1999,

avand in vedere ca OUG nr.2/1999 prevede aceste facilitati incepand cu luna februarie 1999.

Organele de control au stabilit ca societatea datoreaza bugetului de stat contributia la asigurarile sociale stabilita suplimentar, majorari de intarziere si dobanzi, precum si penalitati de intarziere.

Totodata, intrucat platile compensatorii au fost considerate castiguri brute, organele de control au calculat pentru aceste drepturi acordate personalului disponibilizat conform prevederilor art.20 lit.a) din Legea nr.1/1991, cu modificarile si completarile ulterioare si contributia la fondul pentru plata ajutorului de somaj de 5%. Totodata, s-au calculat si majorari de intarziere si dobanzi si penalitati de intarziere.

III. Luand in considerare constatările organului de control, motivele invocate de **SC E SA in calitate de reprezentant al U, lichidator al SC A SA**, documentele existente la dosarul cauzei, precum si actele normative invocate de contestatoare si de organele de control, se retin urmatoarele:

Cauza supusa solutionarii este daca pentru sumele acordate persoanelor disponibilizate cu titlu de plati compensatorii contestatoarea avea obligatia sa calculeze si sa vireze contributia la asigurarile sociale si contributia la fondul pentru plata ajutorului de somaj in cota de 5% in conditiile in care plata a fost efectuata din fonduri proprii la nivelul salariului brut in baza contractului colectiv de munca.

In fapt, SC A S.A. este o societate cu capital integral de stat aflata in lichidare judiciara. Urmare a restructurarii in sectorul de personal societatea a efectuat disponibilizarea unui numar de 116 angajati in doua transe, in lunile martie si aprilie 2000, cand fiecare persoana a primit in luna in care a fost disponibilizata drepturile salariale aferente pentru activitatea desfasurata in luna respectiva, o suma de bani corespunzatoare perioadei de preaviz de 15 zile si sase salarii compensatorii conform prevederilor pct.3 lit.h) din Contractul colectiv de munca.

Platile compensatorii au fost acordate din fondurile proprii ale societatii, in baza hotararii Adunarii Generale a Actionarilor, societatea nebeneficiind de alte plati compensatorii finantate din fondul pentru plata ajutorului de somaj sau alte fonduri ale statului.

Societatea contestatoare la data efectuării platilor a virat la bugetul statului impozitul pe veniturile din salarii si la bugetul asigurarilor sociale de sanatate contributia angajatului in cota de 7%.

In drept, in speta supusa solutionarii sunt incidente prevederile art.2 din Decretul nr.389/1972 cu privire la contributia la asigurarile sociale de stat, care precizeaza:

“Contribuția pentru asigurările sociale de stat nu se datorează asupra sumelor reprezentând: drepturile plătite asiguraților din fondurile asigurărilor sociale de stat; *drepturile plătite potrivit dispozițiilor legale în cazul desfacerii contractelor de muncă*; [...]”

coroborat cu prevederile art.1 lit.c) din Precizarile Ministerului Muncii si Protectiei Sociale nr.947/1992 privind aplicarea Legii nr.49/1992 pentru modificarea si completarea unor reglementari din legislatia de asigurari sociale, care precizeaza:

“c) În conformitate cu prevederile art. 2 din Decretul nr. 389/1972, contribuția pentru asigurări sociale de stat nu se datorează asupra sumelor reprezentând:

[...]

- drepturile plătite, potrivit dispozițiilor legale, în cazul desfacerii contractelor de munca, *respectiv cele aferente muncii prestate în perioada preavizului de concediere*;

Prin Precizarile Ministerului Muncii si Protectiei Sociale nr.947/1992 legiuitorul a explicitat categoria de drepturi platite, conform prevederilor legale, in cazul desfacerii contractelor de munca pentru care nu se datoreaza contributia de asigurari sociale, **asimiland** in categoria acestora si **drepturile aferente muncii prestate in perioada preavizului de concediere**.

Intrucat legiuitorul a prevazut expres drepturile pentru care nu se datoreaza contributia la asigurările sociale de stat se retine ca pentru platile compensatorii acordate persoanelor disponibilizate in baza contractului colectiv de munca in lunile martie si aprilie 2000, ca urmare a incetarii raporturilor de munca, contestatoarea avea obligatia calcularii si virarii contributiei de asigurari sociale datorata conform prevederilor art.1 pct.1 din Ordonanta de Urgenta a Guvernului nr.2/1999, deoarece acestea nu se incadreaza in prevederile art.2 din Decretul nr.389/1972.

Astfel, se retine ca societatea a acordat salariatilor disponibilizati plati compensatorii in baza Hotararii Adunarii Generale a Actionarilor si a contractului colectiv de munca, care la pct. 3 lit.h) precizeaza:

“ In situatia in care societatea ca urmare a restructurarii activitatii sale va face restructurari si in sectorul de personal, salariatii disponibilizati in acest mod vor beneficia de o compensatie egala cu echivalentul a sase salarii de baza, care va fi acordata la incetarea raporturilor de munca. Impozitul pe suma respectiva va fi suportat de societate.”

Prin urmare, se retine ca acordarea platilor compensatorii a avut ca temei legal Hotararea Adunarii Generale a Actionarilor si contractul colectiv de munca care, potrivit art.1 din Legea nr.130/1996 privind contractul colectiv de munca, cu modificarile si completarile

ulterioare reprezinta “convenția încheiată între patron sau organizația patronală, pe de o parte, și salariați, reprezentați prin sindicate ori în alt mod prevăzut de lege, de cealaltă parte, prin care se stabilesc clauze privind condițiile de muncă, salarizarea, precum și alte drepturi și obligații ce decurg din raporturile de muncă.”

În consecința, acordarea platilor compensatorii isi are sorginte in intelegerea partilor. Or, potrivit art.2 din Decretul nr.389/1972 acordarea platilor compensatorii isi are originea intr-o reglementare legala.

Societatea contestatoare a efectuat plata salariilor compensatorii din fonduri proprii, in baza deciziei Adunarii Generale a Actionarilor, intrucat nu s-a incadrat in conditiile de acordare de plati compensatorii reglementate prin Ordonanta Guvernului nr.9/1997 si ulterior prin Ordonanta de urgenta a Guvernului nr.98/1999 privind protectia sociala a persoanelor ale caror contracte individuale de munca vor fi desfacute ca urmare a concedierilor colective, care reprezinta cadrul general privind acordarea platilor compensatorii, afirmatie sustinuta de societate prin contestatie.

Asadar, deoarece societatea nu este beneficiara a prevederilor OUG 98/1999, aceasta nu se poate prevala de prevederile art.55 privind sursele de finantare a platilor compensatorii.

Avand in vedere ca plata salariilor compensatorii nu s-a incadrat de drept in cadrul general de acordare reglementat prin OUG nr.98/1999, acestea fiind acordate conform prevederilor contractului colectiv de munca la nivelul salariului de baza din fondul de salarii si impozitate de societate, aceste sume reprezinta castiguri brute pentru care societatea avea obligatia calcularii contributiei de asigurari sociale de stat si contributiei angajatorului la fondul de somaj.

Astfel, societatea datoreaza potrivit art.1 pct.1 din Ordonanta de urgenta a Guvernului nr.2/1999 o contributie de asigurari sociale de “30% asupra castigului brut realizat de celelalte categorii de salariatii incadrati in grupa a III-a de munca.”

În consecința în mod legal organul de control a stabilit în sarcina societății obligatia de plata reprezentand diferenta între contributia datorata pentru salariile compensatorii diminuata cu contributia achitata în plus de societate pentru perioada de preaviz.

Intrucat sumele compensate reprezinta castiguri brute ale personalului disponibilizat platite din fondul de salarii, potrivit prevederilor art.1 pct.14 din Legea nr.86/1992 privind modificarea si completarea Legii nr.1/1991 privind protectia sociala a somerilor si reintegrarea lor profesionala, cu privire la prevederile art.20 lit.a) din Legea nr.1/1991, care precizeaza:

“Fondul necesar pentru plata ajutorului de șomaj și a alocației de sprijin se constituie din următoarele surse:

a) o cotă de 5% aplicată asupra fondului de salarii realizat lunar, în valoare brută, de persoanele fizice și juridice române și străine cu sediul în România care angajează personal român, precum [...]”

În consecință, societatea datorează și suma reprezentând contribuție suplimentară angajator fond șomaj.

În ceea ce privește prevederile art.6 din OG nr.73/27.08.1998 acestea nu sunt aplicabile societății întrucât plățile compensatorii nu au fost acordate în baza OUG nr.98/1999 din bugetul fondului de șomaj la nivelul salariilor nete pe unitate ci în baza contractului colectiv de muncă, din fonduri proprii la nivelul salariului de baza pentru care s-a reținut impozitul conform prevederilor legale.

Referitor la afirmația societății ca prin Precizările Ministerului Muncii și Protecției Sociale nr.947/1992 privind aplicarea Legii nr.49/1992 se reține textul legii inițiale Decretul nr.389/1972, aceasta nu se poate reține în soluționarea favorabilă a contestației întrucât Precizările nr.947/1992 sunt menite să explicitizeze norma cuprinsă în lege, făcând corp comun cu legea în baza căreia a fost emisă. Astfel, prin normele de aplicare, care nu au un caracter de sine statator legiuitorul a asimilat situației reglementate de art.2 din Decretul nr.389/1972 și faptul că în categoria drepturilor plătite potrivit dispozițiilor legale intră și cele aferente muncii prestate în perioada de preaviz, fără însă a limita aplicabilitatea textului de lege, doar la aceasta împrejurare, așa cum eronat a apreciat contestația. De altfel, se reține că salariații au beneficiat de plata drepturilor salariale pe perioada de preaviz, drepturi care nu au fost supuse impozitării, așa cum rezultă din procesul verbal.

Deoarece în sarcina **SC. A SA** s-a stabilit un debit de natură contribuției la asigurările sociale și de natură contribuției suplimentare angajator fond șomaj și având în vedere faptul că societatea contestatoare nu aduce nici un argument referitor la cuantumul majorărilor de întârziere, dobanzilor și penalităților de întârziere, cota de majorări de întârziere, dobânzi și penalități aplicată, data de la care au fost calculate majorările de întârziere, dobânzile și penalitățile, însumarea produselor din baza de calcul a majorărilor de întârziere, dobanzilor și penalităților, numărul de zile de întârziere și cota de majorări de întârziere, dobânzi și penalități aplicată, aceasta datorează, conform principiului de drept *“accessorium sequitur principale”* și majorările de întârziere și dobânzile aferente și penalitățile de întârziere, aferente contribuției de asigurări sociale de stat precum și majorările de întârziere și dobânzile și penalitățile de întârziere, aferente contribuției suplimentare angajator fond șomaj, motiv pentru care contestația va fi

respinsa ca neintemeiata pentru capetele de cerere reprezentand majorari de intarziere, dobanzi si penalitati de intarziere aferente diferentei de contributie la asigurarile sociale de stat si contributiei suplimentara angajator fond somaj aferenta platilor compensatorii.

2. Referitor la suma reprezentand contributia de asigurari sociale de stat stabilita de organele de control ca urmare a aplicarii eronate de catre societate a reducerii de 7% conform prevederilor OUG nr.2/1999 asupra contributiei datorate pe luna ianuarie 1999, majorari de intarziere si dobanzi si penalitati de intarziere, **cauza supusa solutionarii este daca Agentia Nationala de Administrare Fiscala se poate pronunta pe fond asupra acestor capete de cerere, in conditiile in care contestatia nu este motivata.**

In fapt, prin procesul verbal de control organele de control au calculat in sarcina societatii un debit suplimentar de natura contributiei de asigurari sociale, majorari de intarziere si dobanzi si penalitati de intarziere.

SC. E S.A. nu a motivat aceste capete de cerere prin contestatia formulata impotriva procesului verbal .

In drept, art.175 lit.c) din Ordonanta Guvernului nr.92/2003 privind Codul de procedura fiscala, republicata, prevede urmatoarele :

“ Forma si continutul contestatiei

(1) Contestatia se formulează în scris si va cuprinde:

c) **motivele de fapt si de drept** “.

Avand in vedere cele retinute mai sus, faptul ca societatea nu aduce nici un argument referitor la cuantumul majorarilor de intarziere, dobanzilor si penalitatilor de intarziere, data de la care au fost calculate majorarile de intarziere, dobanzile si penalitatile de intarziere, baza de calcul a majorarilor de intarziere, dobanzilor si penalitatilor de intarziere, numarul de zile de intarziere si cota de majorari de intarziere, dobanzi si penalitati de intarziere aplicata, precum si de faptul ca stabilirea de majorari de intarziere, dobanzi si penalitati de intarziere reprezinta masura accesorie in raport cu debitul, iar in sarcina contestatoarei a fost retinut ca fiind datorat debitul de natura contributiei de asigurari sociale de stat, contestatia va fi **respinsa ca nemotivata** pentru suma reprezentand : contributia de asigurari sociale stabilita de organele de control ca urmare a aplicarii eronate de catre societate a reducerii de 7% conform prevederilor OUG nr.2/1999 asupra contributiei datorate pe luna ianuarie 1999, majorari de intarziere si dobanzi si penalitati de intarziere.

Pentru considerentele aratate si in temeiul art.1 pct.1 din Ordonanta de urgenta a Guvernului nr.2/1999, a prevederilor art.1 pct.14 din Legea nr.86/1992 privind modificarea si completarea Legii

nr.1/1991 privind protectia sociala a somerilor si reintegrarea lor profesionala, cu privire la prevederile art.20 lit.a) din Legea nr.1/1991, art.175 lit.c) din Ordonanta Guvernului nr.92/2003 privind Codul de procedura fiscala, republicata si a art.185 din Ordonanta Guvernului nr.92/2003, republicata, privind Codul de procedura fiscala, se:

DECIDE

1. Respingerea ca neintemeiata a contestatiei formulata de S.C. E S.A. in calitate de reprezentant al U, lichidator al S.C. A S.A. pentru suma reprezentand:

- contributie de asigurari sociale aferenta salariilor compensatorii
- majorari de intarziere si dobanzi aferente diferentei de contributie de asigurari sociale de stat;
- penalitati de intarziere aferente diferentei de contributie de asigurari sociale de stat;
- contributie suplimentara angajator fond somaj;
- majorari de intarziere si dobanzi aferente contributiei suplimentare angajator fond somaj;
- penalitati de intarziere aferente contributiei suplimentare angajator fond somaj.

2. Respingerea ca nemotivata a contestatiei formulata de S.C. E S.A. in calitate de reprezentant al U, lichidator al S.C. A S.A. pentru suma reprezentand:

- diferenta de contributie e asigurari sociale de stat stabilita ca urmare a aplicarii eronate a reducerii de 7% cf. OUG nr. 2/1999 asupra contributiei datorate pe luna ianuarie 1999;
- majorari de intarziere si dobanzi aferente diferentei de contributie de asigurari sociale de stat;
- penalitati de intarziere aferente contributie de asigurari sociale de stat.

Prezenta decizie poate fi atacata la Curtea de Apel conform prevederilor legale.